

(א) ובחמי" טוסף: [דק, (ב) כחונות לט; מילתא פ' משפטיה פרישה י, א] (וכחונות מנ: כרימות י"ז, ח) (ג) נחלה ע"ש(ט) (ד) ינמות מ, א] (נ) לנעיל (ז) ג"ג שס, ח) (ז) שבעות לו: מדרש פו, סו: טו] (ח) נל הפסקא שלפנינו לתא כחמי" ושס הפסקא הימה אכלת, ועי' רש"י, ט' לעיל, ח) (ט) לקמן מ. ממ. (ל) פנהדריק יט: זיק טט, א] (י) לקמן מנ: פנהדריק ט, טט, א] (יא) נדפריש' לתא "א"ו, יט: א] (יב) נדפריש' קודש' און (יג) נכח' קודש' (יד) נכח' קודש' (טו) נכח' קודש' (טז) נכח' קודש' (יז) נכח' קודש' (יח) נכח' קודש' (יט) נכח' קודש' (כ) נכח' קודש' (כא) נכח' קודש' (כב) נכח' קודש' (כג) נכח' קודש' (כד) נכח' קודש' (כה) נכח' קודש' (כו) נכח' קודש' (כז) נכח' קודש' (כח) נכח' קודש' (כט) נכח' קודש' (ל) נכח' קודש'

גראין דברי סלמיה. עולא קמסייס למילמיה ואילו וקאמר גראין דברי ר' ירמיה סהא תלמידו של רב הונא: **הואיל ונעשה נה מעשה יסומה צחי' האב**. צחייו קידשה והשיאה עצמה שלא לדעתו כאילו היא יתומה והוא ראה ושמק או הפקיר זכות שיש לו בה אוי' שמקמו הודאה דבשלמא נתקדשה לדעתו וניסת שלא לדעתו איכא למימר כדחא שמיקא מרתח רחא אבל כולי האי לא שמיק: יונלין **לעבד**. הואיל ונעשת קבלה לא נמלה האב אם באתה לחזור קודם שימלה האב חוזרת ולא מהניא מו ריאי האב: און לי. דיכול למתן אלף אביה: היא **כו'.** וקס"ד בפיתה לשם קידושין אשמועינן קרא ולמימר דמיני הדרה **בה: לא סיונו צטר איפקא.** דצר צחינו: **יכול לשנויי לנו.** קרא צחינו: **שלא לשם קידושין משמע:** קרא **צחינו:** למימר דציה יכול לעבד וכן היא ומהיכא מימי לן לאוסרה כהיא צעילה למימר קידושין הן: **אמר ר"ג וומר שמענס קנס כמפוסה.**

תורה אור הש"ס
1. אם מאן קאמן אבהי לחתיה לו בספ ישקל בבהדי התבולת: שמות כב טז.
2. ובי פתח איש בתורה אשר לא ארשה וקבץ מקנה קודם ימקדהו לו לאשה: שמות כב טז

גהרות הב"ח
(א) גמ' ואן לן פה לאלטל: (ב) רש"י ד"ה ואלה מעט וכו' ומוס' ד"ה וצחי' ר' קודם (שמקנה). מוס' וי"ג ס"א שחובה:

מוסף רש"י
הובא בסוף הסמכת.

תוס' ר"י הוקן
טעמא דרב הונא שחרי נעשה בה (מעשה) יתומה צחי' האב. כלומר בפשטא הכל לעצמה ולא עם האב כאילו מת ויש לחוש שמא יליק עצמו ממנה ואמר לה צאי וקבלי קודשך וישאר לך שייכא פלוגתיהו דרבך ושמאלא כלל. ומסתבר דהלכתא כ"י ירמיה וכן דעת הר"ם (ירמיהו טו) ודעו לא קאי כוחיה. בין היא. אם רצתה היא לחזור קודם שישמע האב בין אביה כשישמע יוכל לעכב. ורב לטעמיה דאמר חיישנן שמא נתרצה האב, ואם נתרצה האב מקודשת. ולמאן דפסק כרב ושמאל [לה] הליכתא כרב אפי' דהלמידיה הוה. ולגאונתי שמפיק כריבא אפילו נתרצה האב אין קודשין כלל ואפילו מת האב קודם שישמע לא עשתה כלום שחרי אין קודשין כלל, שאין לה לקבל קודשיה ולא רשות אביה, דהא אפילו לרב דאמר דריצוי אחור מעשה מהני, כל זמן שלא שמע האב ולא נתרצה חזרות בקדושה וכ"ש דרבינא אם מת האב. **בתנ"י.** התקדשי. אינו רוצה לקדש אלא בבחתי, דיליכא אם אין באתה שוה פרוטה אפי' שבשריהון שוה פרוטה אינא מקודשת קדושה אלא אבל קדושי פסק הוה כדשמאל דאמר [לעיל יב, א] חיישנן שמא שוה פרוטה כמדי. בוו רבבו. בשותי רוצה לקדשה אינה מקודשת. קידושי רדאי

האיש מקדש פרק שני קידושין

נראין דברי תלמידי. משמע הכא דרב ירמיה תלמידיה דרב הונא הוה וקשה דבפרק תפלת השחר (ברכות דף כו: ס) משמע תלמיד חבר דרב הוה דקאמר התם רב צלי של שבת בע"ש א"ל רב ירמיה צר אבא מי דלתא א"ל און דזילנא ומדללא קאמר ליה רב ירמיה מי דציל מר שמע מינה שהיה לו תלמיד חבר ונראה דתרי רב ירמיה הווי':

בין היא בין אביה יבורין לעבב. ואע"ג דלמור רב לעיל (דף מד:) חיישין שמא נמלה האב היינו בסתמא שמע ושחק אבל היכא דמיחה גילה דעתו ולא מיבעיא חס לא נמלה האב שיוכלה היא לעבד אלא אפי' נמלה האב יכולה לעבד וא"ת מה יועיל שמעבד אחרי שימלה האב הא צידו לקדשה צעל כרחה וי"ל אינו דוקא צחחילת הקידוש אבל היכא דמתקדשה שלא לדעת הציה ואח"כ נמלה האב ואתה רוצה לומר דמקודשת מטעם דכות הוא לו אמרינן כיון דצחו מעבדת דמוז הוא לו ולא היה נמלה חס היה יודע דמעבדה ומיחו לפירוש הקוטרס לא קשיא מידי דפי' הואיל ובצעת צבלת הקידושין לא נמלה האב חס באתה לחזור קודם שימלה האב חוזרת ולא מהני מו רצוי האב: **קרא בעיא.** פי' שלא תהא אשתו צחוחה ציאה פשיטא דהא אפילו לא ימאנו אינה אשתו צחחילתה כיון שפיתה שלא לשם אישות בשלמא חס פיתה לשם אישות אשמועינן חידוש דצין היא ועין ציה יכולין לעבד אכל השתא מאי חידוש אשמועינן וליכא למימר דקרא הי"ק שאס יצא ציה לקדשה לאותו מפתה שחול צחו למאן דפשיטא שיכול לקדשה צעי"כ ומשני לומר שמענס קנס כמפוסה פי' לעולם מיירי שפיתה שלא לשם אישות ואפי' אשמועינן צבוחא דכי מעבדה אינה שמשנס קנס דכמו דלתה הכתוב קנס דמפוסה צמיוון האב כך תלאו צמיוון דידה והאי צמיוון דידה הוא מועיל לענין שלא פישא לו יכולה לעבד אלא מהני שמענס קנס כאילו האב ממאן אפי' נפקא מינה היכא דצא עליה ואח"כ נמיימנה דהשתא מהני כדאמר ר' יוסף שלא תהא אשתו: **אמר רב יוסף** אי הכי. צמיונותא וספיקתא היא וכן היה רב יוסף רגיל לומר כדלמרינן דפרק צמה מדליקין (שם דף כה.) ח"ה היינו דמתרגמינן ססגווא א"ל צציי צריכה קידושין כו' ולא חסייעיה מהא וי"מ דר"ז צא ליישב לעולם אימא לך שפיתה לשם אישות ורגס' אלא אמר ר"ג ולא מימא דמיקשי לרב אפי' דלמור ציה ולא היא דהא דקאמר הכא דיכולה למתן אינו ר"ל דלא תהא אשתו כיון דרוצה ציה אינה יכולה לעבד אלא ר"ל שמענס קנס כמפוסה כלומר כדון שאר מפוסות שהאב ממאן כדפי' צקוטרס ופריך רב יוסף צממה אי הכי כו':

ואפ"ל בקמיהיא. פי' צקוטרס אפילו הראשונה או השניה שוה פרוטה אע"ג דאין צאחרונה שוה פרוטה מקודשת והא מלוה היא כיון דקידושין לא נגמרו עד שתקבלם כולם והיא חללה בצמור קידושין אמו וא"ת כיון דצמורת קידושין אלו לידה הכי הוה מלוה הא אמרינן לקמן דצמורת קידושין לי לאסר ל' יום אפי' נתחללו המעות מקודשת אלמא לאו מלוה מינה היכא אחרונה וצמוך כך חללה הראשונה והשניה איכא למימר דמלוה הן חללה: **אימא גמרה ומקניא כו'.** אע"ג דלא תלו צדייה להתקדש צמות משהו פרוטה כדלמרינן צפ"ק פ' מיהו צקל עושה צריכותא ט"י: ושמע

ובכו משמע הא בוו פוט, ולר' שמעון ל"ש הכי כללא הוי. ולר' יהודה אפכא הו"ל למתני בתנ"י בוו בלא וי"י, ולר' יוחנן אליבא דר' מאיר לא מצנין לאוקומא דהא אמר ל"ש הכי ור' רבא אמר מאן דפסק כר' שמעון. ארישא. דקאמר התקדשי התקדשי. אלא איספא. דקאמר התקדשי לי בוו. ואפילו בקמייא. אם יש בתמרה ראשונה שאכלה שוה פרוטה אפי' שאין באחרונה ש"פ מקודשת הואיל ודעתה אחרונה הויא לה קמייא דמלוה ואנתה מקודשת. באחרונה. ואע"ג דקדשה נמי בקמייא. דהו"ל מלוה, (ט) אמרה ופרוטה דעתה אפרוטה. אינה מקודשת. דהא קאמר שאם ראשונה שוה פרוטה ולא האחרונה אינה מקודשת דמלוה היא. דעתה אפרוטה. דעתה אפרוטה. כדפרישנא.

עין משפט נד מצוה

סב א מיי פ"ג מהל' אישות הל"ג סגג עשין מה טו"ש"ו א"כ"ע פי לו סעי' יא: **סג** ב ג מיי פ"א מהל' נערה הל"ג שו"ע א"כ"ע פי קטו סעי' ג:
סד ד מיי פ"ה מהל' אישות הלכ"ה בו טו"ש"ו א"כ"ע פי לא סעי' ה:
סה ה עין צ"מ פ"ד מהל' דברים הלכה יא:
סז ו מיי פ"ה מהל' אישות הל"ז טו"ש"ו ע"ס:
סח ז מיי ע"ס הל"ג סגג עשין מה טו"ש"ו א"כ"ע פי כה סעי' י:
סח ח מיי ע"ס הל"ז טו"ש"ו ע"ס סעי' יד:

מסוף תוספות

א. אה דמשלם קנס במיאון דידה. מוס' טו"ך. ב. או שבערה. רש"י. (וע"ש וצמקנה). ג. דאין שייך לומר שמחלה הקנס אפי' דעכשיו היא לעצמה כיון דבשעת פתייה עדיין היא לאב. מוס' טו"ך. ד. הדיחם הוא דייב לה ביבוב אחד וצין דגמר דיבובו קודם שנתחילו המנות אלא שקבע זמן לחול בו הקידושין כי מתחילי בירושתי מתחילי אבל הכא שהוא מחלק דיבורו ולא אמר לה התקדשי לי באלו רדאי גלה דעתו שאינו רוצה שיוחלו הקידושין כלל עד גמר כולן ועד שתקבל את כולן אינן בידה אלא פקדון כשהיא אוכלת ראשונה היא לה שלחה יד בפקדון וזהו שם מלוה עלה. רש"י.

תוס' ר"י הוקן (המשך)

כמאן דאמר שבערה שאין לכס בידי כלום. ה"נ לר' יהודה התקדשי לי בוו רבבו הוי פרט ואם אין באתה שוה פרוטה אינה מקודשת קדושי רדאי. התקדשי לי בוו בוו הוי כלל ואם יש בשותין ש"פ מקודשת. ובמיהא דר' מאיר אפילו אמרואי. שמואל אמר דלר' מאיר הוי אפכא בלא וי"י הוי פרוטה דהאיל לא הוי עבינהו שבערה אכל חד וחד קאי והוי כמדי שבעיה לא לך אבל ולא לך ולא לך הויאיל ועוברינתו כללא הוי. ה"נ התקדשי לי בוו ובכו כללא הוי ואם יש בכולן שוה פרוטה מקודשת. התקדשי לי בוו בוו פרט הוה ואם יש באתה מתן שוה פרוטה מקודשת ואם לאו אינה מקודשת. ור' יוחנן אמר דלר' מאיר לא שנת שבעיה לא לך ולא לך הוה שבעה לא לך לא לך פרטא הוי שלא תבצא כלל לר' מאיר אלא משמע שאין לכס בידי כלום. ה"נ התקדשי לי בוו רבבו או שוה פרוטה מקודשת ואם לאו אינה מקודשת. הר"ם הביא המשנה פ"ה [באישות הכי"ן] כמו שהיא ואוקימנא לרישא דחני התקדשי התקדשי כר' שמעון. וגיבי שבעות הפקדון (פ"א) [שבעות פ"ז ח"ן] כתב שבעה לא לך ולא לך חייב על כל אחת ואחת. ובגדריס פ"ד [היי"א] פסק כר' מאיר אליבא דשמואל כמו שכתבנו בגדריס פרק רבי אליעזר (טו), א דיה לוח קרבן. ולא ידתי לטוף דעתו שדבריו נראים כסותרים. ולבאוריה משמע דיספא דמתני' דהבא כשמואל אליבא דר' מאיר שייכא דחני בוו רבבו הוי כלל. מדחני בוו